

Sygn. akt III AUa 2115/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 lipca 2013 r.

Sąd Apelacyjny - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Jerzy Andrzejewski
Sędziowie:	SSA Barbara Mazur SSA Bożena Grubba (spr.)
Protokolant:	sekr.sądowy Lidia Pedynkowska

po rozpoznaniu w dniu 16 lipca 2013 r. w Gdańsku

sprawy K. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o zwrot nienależnie pobranego świadczenia

na skutek apelacji K. S.

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku VIII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 26 października 2012 r., sygn. akt VIII U 381/12

oddala apelację.

Sygn. akt III AU 2115/12

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 8 lutego 2012 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. zobowiązał K. S. do zwrotu nienależnie pobranego świadczenia emerytalnego za okres od 15 września 2010 roku do 31 grudnia 2010 roku, w kwocie 6.953,67 zł.

W odwołaniu od powyższej decyzji ubezpieczony K. S. domagał się jej zmiany poprzez uznanie, iż nie jest on zobowiązany do zwrotu żądanego świadczenia.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie, podtrzymując stanowisko przedstawione w zaskarżonej decyzji.

Wyrokiem z dnia 26 października 2012 r. Sąd Okręgowy w Gdańsku VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie.

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy oparł na następujących ustaleniach i rozważaniach:

Ubezpieczony K. S. w dniu 23 maja 2007 r. złożył wniosek do ZUS o przyznanie prawa do emerytury. ZUS odmówił ubezpieczonemu przyznania prawa do emerytury, w związku z czym ubezpieczony złożył odwołanie i sprawa toczyła się przed Sądem Okręgowym w Gdańsku za numerem VIII U 14064/07. Wyrokiem z dnia 8 października 2008 r. Sąd Okręgowy przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury od dnia 1 maja 2007 r. Apelację od powyższego wyroku złożył pozwany. Wyrokiem z dnia 19 maja 2009 r. w sprawie III AUa 2074/08 Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok i oddalił odwołanie. Na skutek skargi kasacyjnej ubezpieczonego Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 23 kwietnia 2010 r. w sprawie II UK 313/09 uchylił zaskarżony wyrok i przekazał Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania. Wyrokiem z dnia 14 września 2010 r. w sprawie III AUa 1120/10 Sąd Apelacyjny oddalił apelację pozwanego. Ubezpieczony był obecny na ogłoszeniu wyroku wraz ze swym pełnomocnikiem.

Decyzją z dnia 6 grudnia 2010 roku ZUS przyznał ubezpieczonemu K. S. prawo do emerytury od dnia 1 maja 2007 roku. W decyzji pozwany stwierdził, iż wypłata emerytury podlega zawieszeniu z powodu osiągania przychodu w kwocie przekraczającej 130% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia za kwartał kalendarzowy, ostatnio ogłoszonego przez Prezesa GUS.

Ubezpieczony z tytułu zatrudnienia w SP ZOZ Miejska (...) w G., w ramach umowy zlecenia, tytułem wynagrodzenia osiągnął kwoty po 964,10 zł w miesiącach październik, listopad i grudzień 2010 roku.

Z tytułu zatrudnienia w (...) Sp. z o.o. w G., w ramach umowy zlecenia, ubezpieczony osiągnął tytułem wynagrodzenia kwotę 1.505 zł w październiku 2010 roku, kwotę 1.035 zł w listopadzie 2010 roku oraz kwotę 850 zł w grudniu 2010 roku.

Z tytułu zatrudnienia w Zespole (...), w ramach umowy zlecenia, ubezpieczony osiągnął tytułem wynagrodzenia kwotę 5.704,50 zł w październiku 2010 roku, kwotę 4.776 zł w listopadzie 2010 roku oraz kwotę 5.626 zł w grudniu 2010 roku.

Łączne kwoty osiągniętego przez ubezpieczonego przychodu wyniosły: 8.173,60 zł w październiku 2010 roku, 6.775,10 zł w listopadzie 2010 roku oraz 7.440,10 zł w grudniu 2010 roku.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 31 sierpnia 2011 r. sygn. akt VIIIU 764/11 rozstrzygnięto, iż przychód osiągnięty przez ubezpieczonego w latach 2007, 2008, 2009 do 14 września 2010 r. nie powodował zawieszenia ani zmniejszenia świadczenia, w związku z czym emerytura za te okresy przysługiwała mu w pełnej wysokości.

Ubezpieczony w okresie od 15 września 2010 roku do 31 grudnia 2010 roku otrzymywał miesięcznie emeryturę w kwocie 2.404,77 zł, tj. po pomniejszeniu kwoty 2.893,44 zł o kwotę 488,67 zł. w związku ze złożonym przez ubezpieczonego do organu rentowego druku RW 73 wskazującym na pozostawanie w zatrudnieniu i przewidywanie w związku z tym osiągnięcia przychodu powodującego zmniejszenie świadczenia.

Wyliczona kwota 6.953,67 zł obejmuje wypłaconą trzykrotnie kwotę 2.404,77 zł tytułem emerytury, po zmniejszeniu jej o kwotę 260,64 zł. i trzykrotną kwotę 488,67, za którą pozwany był winien ubezpieczonemu za pół września i miesiące październik - grudzień 2010 r., bowiem o tyle była zmniejszona wypłata świadczenia miesięcznego ubezpieczonego w tym okresie.

Kwota 6.953,67 zł wyliczona została w sposób najkorzystniejszy. Każdy miesiąc był rozliczany osobno. Każdy przychód za poszczególny miesiąc był porównywany do kwoty granicznej 130% obowiązującej w tym miesiącu i w ten sposób obliczono kwotę przekroczenia. Żeby zatrzymać wypłacane mu świadczenie w całości ubezpieczony musiałby wpłacić dobrowolnie do ZUS kwotę przekroczenia pomniejszoną o podatek, co byłoby większą kwotą aniżeli kwota przypisana ubezpieczonemu do zwrotu.

Stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił w oparciu o dokumenty zgromadzone w aktach sprawy, w tym w aktach ubezpieczeniowych. Podstawę ustaleń faktycznych stanowiły również wiarygodne zeznania świadka E. L..

Sąd Okręgowy zważył, iż spór w niniejszej sprawie sprowadzał się do ustalenia, czy pozwany miał podstawy do dokonania rozliczenia pobieranego przez ubezpieczonego w sposób dokonany w zaskarżonej decyzji i czy ubezpieczony został zasadnie zobowiązany przez pozwany organ rentowy do zwrotu nienależnie pobranego świadczenia za okres od 15 września 2010 roku do 31 grudnia 2010 roku, w kwocie 6.953,67 zł.

Zgodnie z treścią przepisu art. 138 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.), osoba, która nienależnie pobrała świadczenia, jest obowiązana do ich zwrotu.

Za nienależnie pobrane świadczenia w rozumieniu ust. 1 uważa się m.in. świadczenia wypłacone mimo zaistnienia okoliczności powodujących ustanie lub zawieszenie prawa do świadczeń albo wstrzymanie wypłat świadczeń w całości lub w części, jeżeli osoba pobierająca świadczenia był pouczone o braku prawa do ich pobierania (ust. 2).

Zgodnie z przepisem art. 138 ust. 4 ustawy emerytalnej, nie można żądać zwrot kwot nienależnie pobranych świadczeń za okres dłuższy niż 12 miesięcy, jeżeli osoba pobierająca świadczenia zawiadomiła organ rentowy o zajściu okoliczności powodujących ustanie lub zawieszenie prawa do świadczeń albo wstrzymanie wypłaty świadczeń w całości lub w części, a mimo to świadczenia były jej nadal wypłacane, w pozostałych zaś wypadkach - za okres dłuższy niż 3 lata, z zastrzeżeniem ust. 5.

W myśl art. 104 ust. 7 ustawy emerytalnej, prawo do emerytury, renty z tytułu niezdolności do pracy oraz renty rodzinnej, do której uprawniona jest jedna osoba, ulega zawieszeniu w razie osiągnięcia przychodu w kwocie wyższej niż 130% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia za kwartał kalendarzowy, ostatnio ogłoszonego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego.

Ubezpieczony osiągnął przychód w kwotach: 8.173,60 zł w październiku 2010 roku, 6.775,10 zł w listopadzie 2010 roku oraz 7.440,10 zł w grudniu 2010 roku. Jak wynika z wyliczeń pozwanego oraz z zeznań świadka przesłuchanego na okoliczność sposobu rozliczenia świadczenia ubezpieczonego za rok 2010 i sposobu ustalenia wyliczonych kwot granicznych za okres przyjęty do zwrotu nienależnego świadczenia, ubezpieczony otrzymywał w ww. okresie emeryturę w kwocie 2.404,77 zł miesięcznie po pomniejszeniu kwoty 2.893,44 zł o kwotę 488,67 zł, zatem wyliczona kwota 6.953,67 zł obejmuje wypłaconą trzykrotnie kwotę 2.404,77 zł tytułem emerytury, po zmniejszeniu o kwotę 260,64 zł, którą pozwany był winien ubezpieczonemu za połowę września. Pozwany, dokonując wyliczenia, sprawdził, które rozliczenie świadczenia będzie dla ubezpieczonego korzystniejsze, tj. okresowe, czy miesięczne. Uznając, iż miesięczne rozliczenie jest korzystniejsze, pozwany porównał osiągnięty przez ubezpieczonego przychód w każdym spornym miesiącu do kwot granicznych za dany miesiąc określonych w Komunikacie Prezesa ZUS z 22 listopada 2010 roku w sprawie granicznych kwot przychodu dla 2010 roku stosowanych przy zawieszaniu albo zmniejszaniu emerytur i rent (M.P. Nr 89, poz. 1040) i wykazał, iż korzystniejsze dla ubezpieczonego jest żądanie zwrotu świadczenia, którego wypłata, z powodu wysokich przychodów w tym okresie, winna być zwieszona.

Sąd Okręgowy stwierdził, iż brak jest podstawy prawnej dla przyrównania osiągniętego przez ubezpieczonego przychodu w październiku 2010 roku, listopadzie 2010 roku i grudniu 2010 roku do kwot granicznych dla całego roku 2010, czego domagał się ubezpieczony w odwołaniu.

Jak ustalono powyżej, przychód osiągnięty przez ubezpieczonego w latach 2007, 2008, 2009 i w 2010 do dnia 14 września 2010 roku nie mógł być brany pod uwagę i tym samym powodować zawieszenia lub zmniejszenia należnej ubezpieczonemu za ten okres emerytury z uwagi na prawomocne przyznanie świadczenia ubezpieczonemu dopiero w dniu 14 września 2010 r. Zaskarżoną decyzją organ rentowy dokonał rozliczenia świadczenia jedynie za okres od 15 września 2010 roku do 31 grudnia 2010 roku, tj. za okres po dniu wydania wyroku. Zasadnym działaniem w tej sytuacji jest odniesienie wysokości przychodu za ten okres do wysokości kwot granicznych obowiązujących w tym okresie.

W ocenie Sądu Okręgowego, powyższe działanie pozwanego znajduje uzasadnienie w przepisach rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 22 lipca 1992r. (Dz. U. 1992 Nr 58, poz. 290 ze zm.). W myśl bowiem § 7

ust. 2, okres, z którego ustala się łączną kwotę dochodu osiągniętego przez emeryta lub rencistę oraz kwoty graniczne dochodu, ulega odpowiedniemu skróceniu w roku kalendarzowym, w którym powstało lub ustało prawo do świadczeń.

Sąd I instancji podkreślił, iż ubezpieczony miał pełną świadomość, że osiągnięte przez niego wynagrodzenia w różnych miejscach pracy w spornym okresie mogą powodować zmniejszenie lub zawieszenie wypłaty jego świadczenia - świadczy o tym fakt samodzielnego złożenia organowi rentowemu w dniu 24 listopada 2010 r. druku RW 73 wskazującego na pozostawanie w zatrudnieniu i przewidywanie osiągnięcia przychodu powodującego zmniejszenie świadczenia. Druk przedłożony przez ubezpieczonego i przez niego wypisany zawiera pełne pouczenie, co uważa się za przychód powodujący zmniejszenie lub zawieszenie świadczenia, jakie są konsekwencje osiągnięcia przychodu przekraczającego wskazane w pouczeniu wskaźniki i pouczenie o obowiązku powiadomienia ZUS do końca lutego każdego roku o łącznej kwocie przychodu osiągniętego w ubiegłym roku kalendarzowym lub o kwocie przychodów osiągniętych w poszczególnych miesiącach. Takie samo pouczenie zawarte jest na odwrocie decyzji z dnia 06.12.2010 r., którą ubezpieczony niespornie otrzymał, zawierają je także inne kolejne decyzje.

Nie ma zatem żadnych podstaw do stwierdzenia, iż ubezpieczony nie był należycie pouczony. Ubezpieczony występując o emeryturę miał świadomość - co sam przyznał (k. 67) - iż ogólnie wiedział, że są granice zarobków, które można uzyskać, ażeby nie miało to wpływu na wysokość otrzymywanego świadczenia. Ze szczegółami zapoznał się na pewno nie później niż w dniu złożenia druku RW 73, bowiem druk zawierał wszelkie niezbędne pouczenia. Nie ma znaczenia, iż ubezpieczony nie znał szczegółów dotyczących wysokości świadczenia, które miał otrzymać i tym samym, jak twierdzi, nie mógł dostosować wysokości osiąganych dodatkowych przychodów. Istotne jest, iż znane mu były zasady dotyczące zmniejszenia lub zawieszenia wypłaty świadczenia i konsekwencje osiągnięcia dodatkowych - w jego przypadku wysokich - przychodów. W związku z uzyskiwaniem dodatkowych przychodów świadczenie ubezpieczonego podlegało zatem rozliczeniu na ogólnych obowiązujących ZUS zasadach w oparciu o przepisy przytoczone wyżej.

W tym stanie rzeczy należy uznać, iż żądanie przez pozwanego zwrotu nienależnie wypłaconego świadczenia za sporny okres znajduje pełne oparcie w treści art. 138 ust. 4 ustawy o emeryturach i rentach z FUS

W ocenie Sądu Okręgowego, decyzja wydana przez organ rentowy była zatem prawidłowa, a wniesione od niej odwołanie, jako bezzasadne, podlegało oddaleniu

W związku z powyższym, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. i powołanych przepisów, Sąd orzekł jak w sentencji.

Apelację od wyroku wywiódł wnioskodawca, zarzucając naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez błędne wyprowadzenie z zebranego w sprawie materiału dowodowego, iż ubezpieczony K. S. „w okresie od 15 września 2010 r. do 31 grudnia 2010 r. otrzymywał miesięcznie emeryturę w kwocie 2.404,77 zł (...)", co stanowi błąd w ustaleniach faktycznych.

Mając na uwadze powyższe, skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i uwzględnienie odwołania oraz o przeprowadzenie dowodu z pisma z dnia 3 grudnia 2010 r.

W uzasadnieniu apelacji skarżący podniósł, iż, jak wynika z uzasadnienia Sądu I instancji, ubezpieczony nie otrzymywał w okresie od 15 września 2010 r. do 31 grudnia 2010 r. miesięcznie emerytury w kwocie 2.404,77 zł. Dopiero pismem z dnia 3 grudnia 2010 r. pozwany poinformował o nabyciu prawa do emerytury. Pierwszą wypłatę tytułem emerytury ubezpieczony otrzymał na podstawie potwierdzenia wypłaty wystawionego przez ZUS dnia 17 grudnia 2010 r. i nie była to kwota bieżącej emerytury, o jakiej mowa wyżej, tylko kwota wyrównania (24.453,12 zł).

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego nie zasługuje na uwzględnienie, bowiem nie zawiera zarzutów, które mogłyby skutkować zmianą bądź uchYLENIEM zaskarżonego wyroku.

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie była kwestia, czy ubezpieczony K. S. obowiązany jest do zwrotu organowi rentowemu nienależnie pobranego świadczenia w kwocie 6.953,67 zł za okres od 15 września 2010 r. do 31 grudnia 2010 r.

W powyższym zakresie Sąd I instancji prawidłowo ustalił stan faktyczny w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, zaś w swych ustaleniach i wnioskach nie wykroczył poza ramy swobodnej oceny wiarygodności i mocy dowodów wynikające z przepisu art. 233 k.p.c., nie popełnił też błędów w rozumowaniu w zakresie zarówno ustalonych faktów, jak też ich oceny prawnej, albowiem prawidłowo zinterpretował i zastosował odpowiednie przepisy prawa. W konsekwencji, Sąd odwoławczy, oceniając jako prawidłowe ustalenia faktyczne i rozważania prawne dokonane przez Sąd pierwszej instancji, uznał je za własne, co oznacza, iż zbędnym jest ich szczegółowe powtarzanie w uzasadnieniu wyroku Sądu odwoławczego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1998 r., sygn. I PKN 339/98, OSNAPiUS z 1999 r., z. 24, poz. 776).

Podstawę prawną uznania kwoty wskazanej w zaskarżonej decyzji za nienależnie pobrane świadczenie stanowi art. 104 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, zgodnie z którym, prawo do emerytury lub renty ulega zawieszeniu lub świadczenia te ulegają zmniejszeniu, na zasadach określonych w ust. 3 - 8 oraz w art. 105, w razie osiągnięcia przychodu z tytułu działalności podlegającej obowiązkowi ubezpieczenia społecznego, o której mowa w ust. 2 oraz z tytułu służby wymienionej w art. 6 ust. 1 pkt 4 i 6.

Zgodnie z ust. 2 przepisu, za działalność podlegającą obowiązkowi ubezpieczenia społecznego, o której mowa w ust. 1, uważa się zatrudnienie, służbę lub inną pracę zarobkową albo prowadzenie pozarolniczej działalności, z uwzględnieniem ust. 3.

Na mocy ust. 4, przepisy ust. 1, 1a i 2 stosuje się również do osób wyłączonych z obowiązku ubezpieczenia społecznego z tytułu ustalenia prawa do emerytury i renty lub wykonujących działalność niepodlegającą obowiązkowemu ubezpieczeniu społecznemu z uwagi na podleganie temu obowiązkowi z innego tytułu.

Zgodnie zaś z ust. 7, prawo do emerytury, renty z tytułu niezdolności do pracy oraz renty rodzinnej, do której uprawniona jest jedna osoba, ulega zawieszeniu w razie osiągnięcia przychodu w kwocie wyższej niż 130 % przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia za kwartał kalendarzowy, ostatnio ogłoszonego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego.

Szczegółowe zasady zawieszania lub zmniejszania emerytury i renty reguluje rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 22 lipca 1992 r., które w § 1 ust. 3 stanowi, iż za dochód osiągnięty uważa się faktyczny dochód uzyskany przez emeryta lub rencistę w danym roku kalendarzowym, z zastrzeżeniem ust. 5. W myśl § 1 ust. 1 rozporządzenia, przy ustalaniu, czy wystąpiły okoliczności powodujące zawieszenie lub zmniejszenie emerytury i renty, określone w art. 24 ustawy z dnia 17 października 1991 r. o rewaloryzacji emerytur i rent, o zasadach ustalania emerytur i rent oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz.U. Nr 104, poz. 450 i z 1992 r. Nr 21, poz. 84), zwanej dalej "ustawą", uwzględnia się:

- 1) wynagrodzenie z tytułu pracy wykonywanej w ramach stosunku pracy oraz na podstawie umowy o pracę nakładczą,
- 2) uposażenie z tytułu służby w Wojsku Polskim, w Policji, w Urzędzie Ochrony Państwa, w Straży Granicznej, w Służbie Więziennej i w Państwowej Straży Pożarnej,
- 3) dochody z tytułu pracy wykonywanej na podstawie umowy agencyjnej lub umowy zlecenia, jeżeli wykonywanie tych umów jest objęte obowiązkowym ubezpieczeniem społecznym,
- 4) dochody z tytułu pozarolniczej działalności gospodarczej, której wykonywanie podlega obowiązkowi ubezpieczenia społecznego,
- 5) dochody z tytułu wykonywania zawodu adwokata,

6) dochodu z tytułu pracy wykonywanej w rolniczych spółdzielniach produkcyjnych, spółdzielniach kółek rolniczych oraz w zespolonych gospodarstwach rolnych tych spółdzielni,

zwane dalej "dochodem", w kwotach przyjmowanych w myśl art. 7 ustawy do podstawy wymiaru emerytur i rent.

Na mocy zaś § 5 ust. 1 rozporządzenia, emeryt i rencista zawiadamia organ rentowy do końca lutego każdego roku o łącznej kwocie dochodu osiągniętego w ubiegłym roku kalendarzowym.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, nie ulega wątpliwości, iż wnioskodawca w spornym okresie osiągnął przychód w kwocie przekraczającej 130% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia, bowiem w październiku 2010 roku osiągnął przychód w kwocie 8.173,60 zł, w listopadzie 2010 -roku 6.775,10 zł, zaś w grudniu 2010 roku - 7.440,10 zł. Jednocześnie zaś na mocy decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 6 grudnia 2010 r. ubezpieczony za wyżej wymienione okresy otrzymał emeryturę w kwocie po 2.404,77 zł miesięcznie.

Zgodnie z dyspozycją art. 138 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, osoba, która nienależnie pobrała świadczenia, jest obowiązana do ich zwrotu (ust. 1). Za nienależnie pobrane świadczenia w rozumieniu ust. 1 uważa się:

- 1) świadczenia wypłacone mimo zaistnienia okoliczności powodujących ustanie lub zawieszenie prawa do świadczeń albo wstrzymanie wypłaty świadczeń w całości lub w części, jeżeli osoba pobierająca świadczenia była pouczona o braku prawa do ich pobierania;
- 2) świadczenia przyznane lub wypłacone na podstawie fałszywych zeznań lub dokumentów albo w innych przypadkach świadomego wprowadzenia w błąd przez osobę pobierającą świadczenia (ust. 2).

Podkreślenia wymaga, iż wnioskodawca od dnia uprawomocnienia się wyroku Sądu Okręgowego w sprawie VIII U 14064/07, tj. od dnia 14 września 2010 r. miał świadomość przyznania mu emerytury od dnia 1 maja 2007 r., a zatem winien zawiadomić organ rentowy o osiąganych z innych tytułów przychodach, powodujących zawieszenie prawa do świadczenia.

Nie zasługuje przy tym na uwzględnienie podnoszona przez skarżącego okoliczność, iż wbrew twierdzeniom Sądu I instancji, wnioskodawca faktycznie nie otrzymał świadczeń emerytalnych w miesiącach październik listopada i grudzień 2010 r. Istotnym dla sprawy jest bowiem jedynie fakt, iż świadczenie to w ogóle otrzymał, nawet jeśli z opóźnieniem wynikającym z procedury wydania przez ZUS przedmiotowej decyzji.

Sąd Apelacyjny podziela także w pełni argumentację Sądu Okręgowego odnoszącą się do konieczności dokonania rozliczenia dodatkowego dochodu w systemie miesięcznym. Skoro rozliczenia nie można było dokonać przed dniem 14 września 2010 r., bo dopiero w tym dniu zapadł prawomocny wyrok przyznający ubezpieczonemu emeryturę od dnia 1 maja 2007 r., to Zakład Ubezpieczeń Społecznych prawidłowo dokonał rozliczenia za okres od września 2010 r. do grudnia 2010 r. w systemie miesięcznym, a nie rocznym.

Reasumując, stwierdzić trzeba, iż Sąd Okręgowy trafnie ustalił, że wnioskodawca K. S. obowiązany jest do zwrotu organowi rentowemu nienależnie pobranego świadczenia emerytalnego za okres od 15 września 2010 r. do 31 grudnia 2010 r. w kwocie 6.953,67 zł.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację ubezpieczonego.